

Officererne: det vil det ærede Medlem ikke være med til, det vil han affstaa. Det er en meget væsentlig Grund til, at vi ikke kunne følge det ærede Medlem. Ganste nødvendigt var det jo heller ikke at gaa saa vidt; det ærede Medlem kunde jo endda lade den Vej staa aaben, det vil han ikke, men det kunde jo nok forenes med hans Tanke, men saa komme vi ganste vist til det, som det ærede Medlem har Dine aabne for, at saa bleve de stakkels Underofficerer hvert Øjeblik forsatte i deres Bæst gennem de Folt, der bleve trukne ind fra Hæren. Det er de to Hovedgrunde, som gøre, at jeg ikke kan gaa med til det ærede Medlems Tanke at besætte Forplejningskorpset med afskandede Officerer fra Hæren (Kr. Jensen [Svendborg Amts 4de Valgkreds]: afskandede?) Ja, dette Udtryk maa selvfølgelig ikke tages i nogen fornærmelig Betydning. Disse Officerer kunne være særdeles dygtige og perfekte i andre Retninger, men naar henjes til de Krav, som stilles i Forplejningskorpset, og naar henjes til, at det er Folt, som falde for Aldersgrænsen i det Korps, hvor de egentlig ere uddannede, tror jeg, jeg tør tillade mig at bruge det Udtryk.

S. Bojesen: Jeg kunde meget have ønsket, om den ærede Ordfører havde hørt, hvad jeg har sagt, for saa havde han vist ikke sagt det, han udtalte nu. Jeg har nemlig ikke nævnt en eneste af de Forudsætninger, som den ærede Ordfører urgerede fra. At jeg skulde have sagt, at det var kasserede eller kassable Elementer, ja han brugte endog saa til Slutning Udtrykket „afskandede“, der skulde gaa ind i Intendanturkorpset, er jo paa ingen Maade Tilfældet. Nej, jeg sagde udtrykkelig, at der var mange Officerer, som i deres fuldeste Validitet og Tjenestedygtighed kunde faa en eller anden Stade, f. Eks. en Knæstade, Djenstade osv., uden at man derfor kunde kalde dem kassable eller betegne dem som afskandede, at de kunne have været eminent flinke Folt i den aktive Militærtjeneste og ogsaa have bevaret deres Tjenestedygtighed, naar de gik over i Intendanturkorpset. Dernæst sagde den ærede Ordfører, at jeg havde talt om de Officerer, der faldt for Aldersgrænsen. Heller ikke derom har jeg talt et eneste Ord, og jeg har ikke tænkt paa det en Gang uden som en blót og bar Mulighed. Der kan naturligvis være Officerer, der falde for Aldersgrænsen, der kunne være særlig kvalificerede paa den ene eller den anden Maade, og dem kunde man tage med mellem de andre, men jeg har betragtet det som en ren Undtagelse. De Officerer, jeg tænkte paa, var dem, der

i deres Tjenestetid havde lidt en eller anden Skavank, der gjorde dem mindre duelige til aktiv Militærtjeneste, men som kunde være fuldt ud dygtige til at gaa ind i Intendanturkorpset, saa at der ikke var nogen som helst Anledning til at føre Afsejterne: kasserede, kassable og afskandede frem imod dem. En anden Indvending, den ærede Ordfører fremsatte mod min Tanke, var Kravet om den nødvendige Forubdannelselse. Jeg tror, at hvis den ærede Ordfører havde læst, hvad jeg har skrevet, vilde han finde, at jeg har sagt udtrykkelig følgende: „Det maa da fastslaaes, at saadanne Officerer forinden Forsættelsen maa vise sig stikfede her til, efter at have gennemgaaet den for Intendantur foretagne Uddannelse med tilhørende teoretiske og praktiske Prøver, at altsaa den nugældende Lovs uheldige Bestemmelser herfor forlades.“ Jeg har altsaa taget et fuldstændigt Forbehold mod en saadan Indvending. Naar den ærede Ordfører mente, at jeg skulde have sagt, at de Oberstløjtnanter og Kaptajner, der muligvis af en eller anden Grund ikke kunde staa længere i Tjenesten, skulde gaa lige over i Forplejningskorpset uden Forubdannelselse, er det altsaa ikke rigtigt, men endnu mindre vilde jeg anse det for praktisk, om man efter den ærede Ordførers Forslag satte disse Officerer til at begynde forfra i en Rekruttskole. Jeg tror virkelig, det er at drive det for vidt, og jeg tror ikke, han fik nogen som helst Tilgang til Korpset den Vej fra. Endelig sagde den ærede Ordfører, at Underofficererne vilde blive forurettede ved, at Officerer forsatte til Korpset, idet deres Avancement blev taget fra dem. Egheller det er muligt med den Ordning, jeg har tænkt mig. Officererne vilde jo ikke gaa ind i Underofficersklassen, de to Klasser stode hver for sig. Heller ikke kunde der ske nogen Skade for Underofficererne ved, at de, som den ærede Ordfører sagde, jeg vilde have, skulde blive ved deres Bæst. Om man vil, kan man bruge det Udtryk, jeg vil kun ikke lægge noget som helst forklærende ind deri. Der er vist ingen, der sætter mere Pris paa Underofficererne, end jeg baade gør og har gjort, saa længe jeg har haft med dem at gøre, men jeg har set meget tydelige Eksempler — og det er just derfor, jeg har søgt at undgaa denne Sammenblanding af Officerer og Underofficerer — paa, at Underofficerer, der gaa op i Officersklassen, befinde sig mindre vel der ved, det ligger i den menneskelige svage Natur og ikke i noget andet. Der er en kammeratlig Tone, der udvikler sig inden for de forskellige Kammer i et Korps, det er ganste naturligt og ønskeligt, og derfor er det selv-